

VARGA IMRE

a magáramaradt zsoltára

ezt a fényt hogyan viseljem el
 amikor a forrás keserűség
 sóival tör fel és éjszakák
 add ó add hogy csontjaim fehére
 az öröm lobbanása ártatlan
 arcát és boldog szemét
 ahogy napnyugtában darabka ég
 derűjében én lótt lábú
 erdei állat aki ha egy-egy
 szavában menedékre találhat
 elég miért hogy ne legyek
 karján a dél haján napsugár
 (képzelem s máris vagyok)
 sötét a forrás szennyes
 pedig tiszta vízre létem
 óhajtozik itt van ő és
 még sincsen itt zokogásom
 el-elborít s képét aki bennem
 ugrándozik cserfel már szurok
 a bordáim mögött belőle
 az éjszaka jajgat huhog
 egyedül az udvaron burjános
 kert házromom kiapadt kutam
 s az utolsó beleejtett fehér
 kavicsok apám édesapám

1993. december 12.

üres korsód

ahogy van tagolatlan
 még semmit nem tudhatok
 pelyva ízék törmeléke
 pálcikák szilánkok forgács
 cserépdarabkák szálak
 ami volt lerakta jelét
 itt-hagyta magából

*most többjére rávall
múltjába-jövőjébe árad
kintjét s bentjét meg-
cseréli ami kibullott
visszakoppan ahogy zöld
korsódban a kőbab míg
üresen rázogatód*

1993. december 10.

Ami belemerít

*Az a hallatlan kiáltás
az erdő közepéből nő ragyogása
dal lesz míg szele ideér
az a néma hívás sejtelem
arrafelé szálfák öröm-tagolása
lüktetés lélegzet a fatörzs
vagy benső mása tapintod
s ezzel megérint belőle
fakadsz feszülősen
e pillanatot szakadatlan
bölcső körül hullámzó házzal
és ablakában a dombok
boglyák kazlak függélyesen
föلزúgó felhők elhamvadt
tölgyek és jegenyék*

1994. január 30.

élő víz

*ínségemben rátaláltam
a víz ízében erejét
igazát s a kenyérben
megtestesülését bölcsőbe
buktam vénen zokogva
ringatott rengetett
megrendültem lüktettem
lángba szöktek sziporkáim
s láttam a földet
fenyőágot ablakkeretben*

1993. december 10.